

[Viggo Hauch.]

side må jeg indrømme, at den højtærede minister i sin fremsættelsestale åbnede en forhandlingsmulighed, som jeg senere skal vende tilbage til, og som jeg må lægge en vis vægt på. Ud fra min sædvanlige indstilling over for den højtærede minister vil jeg føle mig beroliget af denne udtalelse i fremsættelsestalen; men jeg må på den anden side indrømme, at de erfaringer, vi havde, da vi sidste år drøftede disse spørgsmål i et udvalg, gør, at jeg parrer denne velvilje med en skepsis, som jeg selv opfatter som både berettiget og sund. Jeg kan ikke se rettere, end at hvis den høje regering havde haft til hensigt at gøre noget effektivt for at modvirke de høje grundpriser, skulle regeringen have taget fat på problemet på en anden måde, være gået til ondets rod.

Nu forstod jeg på det ærede medlem hr. Ove Hansen, at han forudsatte, at det var det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der skulle tale også om dette lovforslag, og at han derfor ventede at høre de samme begrundelser fra min ærede partifælles side som for lidt siden; men jeg kan trøste det ærede medlem hr. Ove Hansen med, at han skal få dem fra mig, da det ærede medlem hr. Axel Kristensen ikke er til stede.

Altså vi mener, at hvis regeringen virkelig havde til hensigt at få løst dette problem, så skulle man være gået til ondets rod, og så skulle man i hvert fald samtidig med dette forslag have forelagt os forslag, der viste, at regeringen havde til hensigt at ændre andre vigtige ting i sin jordpolitik, så vi kunne komme væk fra den mangelvarepris på byggegrunds jord, som er fremkaldt af en gennem en lang årrække ført forkert politik. Og regeringen har jo materialet i den redegørelse for grund- og grundprisproblemerne, som regeringens eget økonomiske sekretariat udarbejdede i 1962 på foranledning af en ministermødebeslutning. I denne redegørelse hedder det — jeg udbder mig formandens tilladelse til et kort citat:

„Ved skatter på jorden og på værdistigning kan en del af værdiforøgelsen inddrages til fordel for det offentlige. Dette vil manifestere sig i, at salgspriserne og de private kapitalgevinster

ikke vil stige så stærkt, som tilfældet ellers ville blive. Men det vil ikke formindske stigningen i brugerpriserne, idet brugerne — virksomhederne og lejerne eller villaejerne — skal forrente grundværdistigningen.“

Denne oplysning, givet af regeringens egne sagkyndige, tror jeg er noget af det, der først og fremmest vil interessere befolkningen, og den interesserer også mit parti i vor målsætning i denne sag, som er at få priserne til at gå ned og ikke det, som så klart var tilsigtet også i regeringens oplæg her i dag: en fordelingspolitik, som ikke gør det billigere for den almindelige borger at leve i dagligdagen.

En anden ting, som jeg tror vil interessere befolkningen, er, at regeringen finder det nødvendigt at foretage ændringer i en lov, der endnu ikke er trådt i kraft. Spørgsmålet om muligheden for at ramme kapitalflugt var jo inde i forhandlingerne under udvalgsarbejdet sidste år; vi gav tilslutning til tanken fra mit partis side, så der havde været en mulighed for den højtærede finansminister for at have fået dette indført allerede sidste år. Det ville den højtærede minister ikke, selv om muligheden var der. Det alt for store hastværk, som prægede forhandlingerne sidste år, førte til det resultat. Men så kommer den højtærede minister med ændringen i år, og det er vel det, som først og fremmest eller lige så meget som skatteprocenten skal bære forslaget. Og det andet, forhøjelsen af det, vi kan kalde stødpudebeløbet, fra 10.000 kr. til 40.000 kr., det havde den højtærede minister jo haft den rigeligste lejlighed til at få gennemført sidste år. Vi påpegede under udvalgsbehandlingen, at loven, som regeringen ville have den sidste år, ville få uønskede virkninger for parcellhusejerne — sådan som det ærede medlem hr. Ove Hansen lige for et øjeblik siden fremhævede og påpegede det.

Hvorfor kommer den højtærede minister så nu med ændringen? Ja, det er, fordi den højtærede minister nu erkender, at vi sidste år havde ret, da vi sagde, at det ville ramme almindelige handler; men dengang blev vort synspunkt afvist som fuldstændig meningsløst med det resultat, at den højtærede finansminister og det ærede medlem hr. Ove Hansen i dag må argumentere for denne